

שמחה

מגזין שמחה וחיוך • ערב חג הסוכות תשפ"ד

תנו לאספנים יין יהודי עתיק
והם לא יפסיקו לחייך • סקירה

16 מטוסי קרב מעל
המטכ"ל הסורי • דרמה

השמחה והתענוג בעבודת ה'

הקג"ב רדף אותו.
היום הוא יודע ש"ס
מבחני-חיו של מ. ל.

סיפור חייו המרטיט
של ר' פנחס שר

בדחן, חרזן ומנחה נפגשו
ראיון שמח עם
הרב ישראל שטרן מלונדון

המנכ"ל שצחק
מרוכ פחד | מתח

17 עובדות
שיגרמו לכם
לחייך יותר

המשב"קיים
ששה 'משמחים' בחצרות קודש
פרויקט אלבומי

קדאצ'קע, שערים, ו'ברויגז-טאנץ'
פרויקט הריקודים הגדול

נס ברככת לאושוויץ
סיפורם של רבי יונה
ורבי נתן שטול שליט"א

מסע
מרומם
בעקבות
האש
הבוערת
בחצר
הקודש
סלונים

דיוקן הוד

הטעם האמיתי

שנתרגש
כל פעם מחדש

"השמחה והתענוג בעבודת ה'

הם הדרך להתמודד עם נסיונות
הדור והם היסודות לחינוך
הצאצאים"

במשך תקופה ארוכה ניסה סופר 'המודיע' להתחקות אחר האש הבושרת בחצר
הקודש סלונים • הוא התייגע בתורתה, עיין במשנתה, נשם אוויר פסגות
בבית מדרשה, שוחח עם משפיעי החסידות ועם בנו הבכור של כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א - אך לבסוף הבין כי יותר ממה שקרא וראה - כתוב על לוח
הלב ושייתי הנפש • הבכי בטיש, ההתעקשות האצילית, הפנימיות שבהנהגה,
החוויה הרוחנית והעומק-השבתי - "מי שזכה להרגיש פעם אחת טעם אמיתי
בקשר עם השי"ת לעולם לא יסכים לוותר על הנאה זו" • גיצי-שמחה והדרכה
במחיצתו של כ"ק מרן אדמו"ר מסלונים שליט"א • מלכוביץ' ועד ירושלים

ליפא וגשל

צילומים: ארכיון 'המודיע', יעקב
לדרמן, אכיון פרטי, באדיבות המצלם

פורים תער"ב. סלונים, בלארוס.

סביב שולחן עטוי מפה לבנה ודהויה, מסבים בלהב אש מאות חסידים ואנשי מעשה. מצחם נוטף אגלי זיעה, פיהם מלא שירה ותהילה, ידיהם מתופפות קלות על השולחן בחדווה ופניהם מפיקות אור עילאי.

אה! פורים בסלונים - - - השמחה הפנימית גלויה ומורגשת, ה'שְׂכָל קוויך' ניכר לעין, והשאלה העתיקה 'קלי קלי למה עזבתני' מקבלת תשובה ונשאת קשה גם יחד.

בראש השולחן מסב הרבי, הרה"ק ה'דברי שמואל' מסלונים זי"ע, ממשיך דרכם של המאורות הגדולים לבית לכוביץ'-קוברין-סלונים. החסידים כולם כורים אוזניהם לכל מוצא פיו, ומכופפים לבם ונשמתם לרוחו הגדולה - הבוערת

בתקרה. האולם רחב הידיים מלא מפה לפה, אלפי חסידים זקנים עם נערים נקבצו לרגל יומא דהילולא של הרבי ה'נתיבות שלום' זי"ע. בירכתיים ניצבנו, מנסים להתחבר לאווירה, לפענח את מה שמרחף בחלל האוויר. נכנסנו פנימה, אבל נשארנו בחוץ. התקבלנו בסבר פנים יפות, אך לא הצלחנו לתרגם לשפת-זר את מה שכולם כאן מבינים ונושמים.

באויר נישא משהו, מין תחושה כלשהי מרחפת בחלל בית המדרש. כולם מרגישים אותה, מבינים את המשמעות, מתחברים אליה, נושמים אותה. מתחולל פה משהו עמוק, פנימי, אמיתי. אבל השפה - תעלומה. לא במילים היא מתבטאת, אלא ברחשי הלב ובניגונים. הספסלים הפשוטים גדושים עד אפס מקום, סביב ניצבים לגיונות

העיניים הנטועות במרכז השולחן. הטהור, מוקללות ומונהגות ביד אמן. משהו קורה להם כאן, תהליך פנימי של התעלות והזדככות. ובינתיים השירה מתעצמת, "זכור אב, נמשך אחריו, אחריו כ-מים", הם מבקשים בתחינה, ולנגד העיניים צפה דמותו של הרבי זצ"ל בעל ההילולא. השירה נמשכת, ויחד עמה עוסקים החסידים בתוך נפשם ב'משהו' הזה המורגש באוויר. שעה שלמה ארך הטיש, ומלבד דקות בודדות של שתיית וברכת לחיים, חלוקת שיירי קודש לקהל, הקראת שמות המעמידים יין כמנהג חצרות החסידים - בכל יתר הזמן משוררים. ניכר ומורגש כי נימים עדינים עוברים כאן מן הלבבות אל נקודת הלב, ללא אומר ודברים ומבלי ביטוי חיצוני. כמה מפעים היה לראות כמה חסידים ישובים בקדמת בית

הרבי שליט"א מסב באצילות מלכותית, ומפעם לפעם הוא נושא עיניו ומביט בקהל, לעבר אלפי זוגות העיניים הנטועות במרכז השולחן הטהור, מוקללות ומונהגות ביד אמן

של פרחי חסידים, החלה כבר מוכנה על השולחן לסעודת ההילולא, הכל נושאים עיניהם אל הכסא העומד במרכז הבמה לפני ארון הקודש. והנה עובר הרחש, הרבי שליט"א מופיע בהדרתו, נוטל ידיו ובוצע על החלה, ובתוך דקות ספורות ניתן האות ובית המדרש נמלא בצלילי נשמה.

"אוי, אוהי, איי איים", כוספים כולם בלב אחד. כן, כאלו הם ניגוני סלונים - ניגונים המסוגלים להכיל ב'איי איי נאיי' אחד כל כך הרבה. הניגון עולה מעט, ועולה עוד, ויחד עמו המיית הלב הבאה לידי ביטוי, ומוסיף השיר לטפס, ואז נשבר באבחה - ושוב עולה. א ניגון!

הרבי שליט"א מסב באצילות מלכותית, ומפעם לפעם הוא נושא עיניו ומביט בקהל, לעבר אלפי זוגות

עד לב השמים, ומבעירה את נשמתם.

ואז, עולה על השולחן בריקוד נלהב חסיד מבוסס כדת היום, ומתוך שלהבת הריקוד והשמחה הגואה, פונה הוא אל הרבי וזועק: מאחל מקירות לבבו: "דער רבי זאל דערלעבן משיח'ן!" (שיזכה הרבי לקבל פני משיח צדקנו). הס השתרר, הכל ייחלו למוצא פי קדשו. לאחר שתיקה מהורהרת, נענה הרבי הקדוש ואמר: "די נקודה פון לעכוויטש וועט דערלעבן משיח'ן" (ה'נקודה' של לכוביץ' תחיה עד ביאת המשיח).

ז' במנחם-אב תשפ"ג. סלונים, ירושלים.

היכל בית המדרש מואר באור יקרות, המאפיל את אור המנורות הקבועות

לוותר עליה לעולם.

ה'נקודה של לכוביץ' חיה וקיימת במלוא תפארתה! אותה סערה פנימית שהבעירו הרב'ס, היא-היא הלהבה העולה כיום בבית המדרש ב'תורות' וב'שמועס'ך, המתארים בהרחבה ערגה כוספת לקל חי, ומבטאים בהסברים את זעקת הנשמה.

ובדור כזה של 'עקבתא דמשיחא' על כל מגרעותיו, הרי היא מחיה ומרוממת אלפי אלפי יהודים. בין כתלי הבנין הצנוע של 'שיבת בית אברהם' דחסידי סלונים ברחוב סלנט שבירושלים, ה'נקודה' עודנה בוערת ומלהטת בכבשן גדול, בבית מדרשו של נושא דגלה וממשיך מורשתה, כ"ק מרן אדמו"ר מסלונים שליט"א. בהשקט ובהצנע, כדרכה מאז ומקדם ועד היום, חורשת הנקודה הזו תלמים בלבות הדבקים בה, חודרת את כל רבדי קליפת הלב, בוקעת את כל לבושי הנשמה ומזריחה את אורה האלוך.

מהי אם כן אותה 'נקודה' עילאית? כיצד הצליחה ומצליחה סלונים

לא תדע בדיוק מה קורה, אבל אם תבוא ותתבונן, תרגיש משהו של 'נפש שוקקה'. ומשום מה, אתה תהיה בטוח שכך לפחות מרגישים בגן עדן' - - -

יותר ממאה שנים חלפו מאז פורים תער"ב, פעמי משיח כבר מהדהדים באוזניים, וכהבטחת קדשו של ה'דברי שמואל' ה'נקודה' של לכוביץ' חיה וקיימת. "די לעכוויטשער נקודה" - מילים תמציתיות, המקפלות בתוכן עולם ומלואו של עבודת ה' ביגיעה ובדבקות. דרך חיים שהנחילו מלאכי עליון ליהודים, מפשוטי עם ועד חסידים מופלגים.

"די נקודה פון לעכוויטש" - הפנימיות הטהורה של עבודה שבלב: התקשרות להש"י עד לדקי דקות, התקשרות שכוללת את כל חיי האדם בכל אבריו; בכל עתותיו; בכל מצביו ובכל תהלוכותיו. התקשרות צמאה ושוקקה שאינה יודעת שבעה. התקשרות איתנה שאין רוח בעולם היכולה לה. התקשרות שפותחת חרך אל העולם הבא בתוך העולם הזה. התקשרות שמי שזכה לחוות אותה - ולו לרגע בלבד, איננו מסוגל

המדרש, סמוך לכותל המזרח במקום שממנו אי אפשר לראות את פני הקודש, והם מתנועעים עם הניגונים ורואים עליהם איך שעיני רוחם נשואות. אינם זקוקים להבטה גשמית דווקא ברגע זה, די להם ב'משהו' הממלא את בית המדרש ואת הנפש, מרגישים הם את הרבי שליט"א בכל ישותם.

ועם הדקות שנוקפות, וככל שמתעצמים הרגשות, אט אט מתחילה השפה להתבהר. ולא, עדיין אי אפשר להגדיר מהו בדיוק ה'משהו' הזה שמורגש שם, אך ההבעה חודרת אל ההכרה: ה'משהו' הזה הוא השתוקקות, צמאון, כמיהה, ערגה, געגועי הנפש. מילותיו של נעים זמירות ישראל מקבלות גוון חדש, מאיר ומעורר, מוחשי מתמיד: 'צמאה לך נפשי, כמה לך בשרי' - - -

אם יבוא אי מי וישאל 'מה היה בטיש בסלונים?' לא תהא תשובה להשיב לו. מה אפשר לומר לו, שיהודים באו, אכלו משהו, שרו והלכו? הרי זה לא מה שהתחולל שם. אז מה כן? לך תבין, לך תסביר. 'בוא בעצמך, ראה ותתבונן', יאמרו לו, 'אמנם

לב טהור ברא לי אלוקים. טיש סוכות בסלונים

להרגיש חיי
להשי"ת בכך
רגע. משמא
בניו הרה"צ
ישראל שלי
והרה"צ רבי
משה שליט

תביעת הנפש. נענועים בסוכות אשתקד

הצאצאים בפרט, יחד עם חסידים מופלגים הבקאים בדברי תורתו ומשנתו מהממונים על עריכת ספריו, וביקשנו שיטעימונו מן הפירות הגדלים בערוגות הבושם וב'דרכי נועם'.

לפיכך אנו חייבים

אחד המאפיינים הבולטים בבית מדרשו של הרבי שליט"א, זהו הצמאון הפנימי. כאן לא מסכימים לקפוא על השמרים, להסתפק במועט ברוחניות ולומר 'שלום עלי נפשי', תמיד החתירה היא ליותר, להתעלות גבוה יותר, להעמיק פנימה יותר. כמו להבה של אש שאף פעם לא עומדת במקומה, תמיד פורצת כלפי מעלה.

"תביעת הנפש", כינה זאת הרבי זצ"ל בשיחותיו. יהודי שלא מסתפק ברובד הפשוט של החיים, לא די לו בחיים של שעבוד האברים החיצוניים להש"י, הוא דורש ומבקש חיים שכל כולם התקשרות להש"י, לשעבד לו ית' את הלב והמוח עד כמה שאפשר, ולהרגיש אותו ית' בכל פינה שהוא פונה. הרבי שליט"א מרבה לצטט ברגש עז את לשונו הזהב של רש"י (סנהדרין עו:), המבאר את דרשת הגמרא שכנסת ישראל נקראת 'צמאה' - 'שצמאה ותאבה ליראת יוצרה ולקיים מצותיו'. "נפש שוקקה", הוא מתבטא בלשון הכתוב.

נפש יהודית צריכה להמשך בסערת נפש אחר הש"י, גורם הרבי שליט"א, ודורש את מאמר הכתוב 'קם סערה לדממה', שכאשר הנפש דוממת מבלי תשוקה והתלהבות, יש להקים סערה

ללעוג לכל הבלי עולם ולהחיות לגיונות של בני מלכים החיים לאורה? איך יכלה הנקודה לכל צרות הגלות שהתרגשו על עמנו, ולא כבתה גם בסערות עולם? את התשובות לשאלות הללו, אי אפשר לתת במסגרת שכזו, אם בכלל. תורת סלונים מונחת וכל הרוצה יבוא ויטול. אך זאת ביקשנו, ליאות לאור משנתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ולטעום מעט מ'נועם הנקודה' בהקשר לבני דורנו, בהקשר המרומם של הנושא לשמו התכנסנו - שמחה בעבודת ה' - כיצד נוכל להתמודד בעצמנו מול נסיונות הדור החשוך וכיצד נחנך את צאצאינו לחיים שהמלך חפץ בהם בעולם כה ירוד.

באש שחורה על גבי אש לבנה, נחרטו יסודותיה בהרחבה ובהטעמה לשפת דורנו, בספריו של הרבי שליט"א - סדרת ספרי 'דרכי נועם' משיחות הקודש מדי שנה בשנה, ובייחוד בספרי 'דרכי נועם' - בעבודת ה', המשרטטים לכל מבקש ה' את הדרך העולה בהר ה'.

אולם תורה שלמה ורחבה מארץ מידה היא, ואנו ביקשנו בייחוד את הדרכות קדשו בנוגע לשמירת גחלת הנשמה בדורנו. באנו אצל כמה מחשובי המשפיעים והמחנכים בעדת סלונים, בהם הגאון החסיד רבי שמואל וינברג שליט"א; הגאון החסיד רבי נחמן יוסף וילהלם שליט"א; נכדו חביבו של הרבי שליט"א - הגאון החסיד רבי שמואל קעניג שליט"א; ובראשות בנו, רב דקהל חסידי סלונים, הרה"צ רבי ישראל שליט"א, אשר זכו לקבל מתורתו והגותו של הרבי שליט"א בדרך החיים ככלל ובחינוך

גדולה, לא לשקוט באפס מעש. ואמנם, 'הקמת הסערה' איננה ענין של מה בכך, אדם לא יכול להכניס את עצמו למהלך חיים של צמאון והשתוקקות מבלי שיתייגע על כך, 'בדמים קננה' - הצמאון התמידי הזה נקנה בדם ובעמל. ואז, כאשר האדם עמל ביגיעה של מסירות נפש ליצור בקרבו את הרצון, הוא כבר לא יצטרך שכנועים והסברים כדי לרצות, הוא פשוט ירצה, ישתוקק. הצמאון והתשוקה באים לידי ביטוי אצל כל אדם בסגנונו האישי כאופיו, אולם הדרישה הפנימית הזו שלא נותנת מנוח - היא תחושה המקיפה

"די הארץ זאל בלייבען שולדיג פאר'ן רבש"ע" (שהלב ישאר מחויב לרבש"ע). "פעם אמר לי הרבי שליט"א", מספר לנו סלונימ'ער משפיע, "מה אשיב לה" - זו שאלה שעדיף שלא תהיה לה תשובה

כתובה סיבה אחרת:
'תחת אשר לא עבדת את ה'
אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב
כל'. אזי מה הסיבה - אי קיום מצוות
או חוסר שמחה בקיום מצוות? ואם
העונשים על חוסר השמחה - האם
ראוי להעניש בכאלו עונשים חמורים
אדם שקיים מצוות, אלא שהוא לא
קיים אותן מתוך שמחה?
"אלא", ביאר הרבי שליט"א, "העונש
הוא אמנם על כך שלא שמע בקול
ה'. אולם התורה מוסיפה ומסבירה
כיצד הגיע אדם למצב כזה שהוא
לא שומע בקול ה' - משום שהוא
לא עבד את ה' בשמחה ובטוב לבב.
כאשר עבדת ה' היא עול מכביד
שלא נהנים ממנו, עלולים להשבר
ולעזוב אותה (וראה רש"י דברים ו,
ה: 'עשה דבריו מאהבה... העושה
אצל רבו מיראה, כשהוא מטריח
עליו מניחו והולך לו'), אבל השמחה
בעבודת ה' נותנת לאדם כוחות
להחזיק בה בכל הזמנים".

"כי אכן", מסביר הרבי שליט"א,
"בראש ובראשונה צריך אדם לקיים
את אשר נצטווה, ולהוסיף על כך
גדרים וסייגים לשמירה (ובדורנו
זה - בייחוד בנושא הטכנולוגיה,
כדלהלן). תפקידו של כל יהודי
לגדור את עצמו ואת ביתו כחומה
בצורה, שלא להתפס חלילה ברשת
היצר. אולם בכך אין די, כי ישנם
רגעי נסיון שבהם הגדרים והסייגים
אינם מספיקים כדי לעמוד במבחן
בהצלחה, ישנם זמנים שבהם
היצר הרע מתגבר בחוזקה ומאד
קשה לעמוד כנגדו (עי' נדרים לב:).
ועליהם אנו מבקשים (לפני קריאת
התורה) 'יציל נפשותינו מן השעות
הרעות'. ברגעים כאלו, מה שמחזיק
את האדם שלא למעוד, זו הידיעה
שמצפה לו כאן בעולם הזה תענוג
רוחני של קשר להש"י, ואם הוא
יידרדר חלילה הוא יאבד את התענוג
המתוק הזה.

"יהודי צריך שיהיה לו חיבור איתן
לחיי תורה ומצוות - חיבור כזה
שימנע ממנו בכל מצב להתנתק
מחיים שכאלו. והחיבור הזה, נוצר
משמחה של מצוה, מחוויות רוחניות.
זה מה שנותן לאדם כוחות נפש
לוותר על פיתויים קורצים, כדי לא

לה תשובה.

"וכשיהודי מצוי במצב כזה שתמיד
תמיד הוא חש מחויבות, הלוא אם
תזדמן לו שעת נסיון הוא לא יהיה
מסוגל להמרות את פי ה'. ה' לה'
תגמלו זאת? הוא ישאל את עצמו
בלשון הפסוק, האם אפשר להשיב
כך רעה תחת טובה? כשיהודי מקבל
מה' מתנה, הוא חש אסירות תודה,
הוא לא מסוגל למרוד במלך הטוב
שכך העניק לו, וממילא יש לו גם כח
לעמוד בנסינות".

הצמאון המתוק הזה - הכמיהה
והשאיפה התמידית להתעלות, יחד
עם שמחה בעבודת ה', הם המענה
לנסינות הדור.

שמחה של מצוה אמיתית

"בערוב ימיו של כ"ק רבי מוטל
סלונימ'ער", סיפר הרבי שליט"א,
"כהתה ראייתו והוא לא יכול היה
ללמוד בעצמו מתוך ספרים, ועל
כן היו לו חברות שקראו לפניו
מתוך הספר. אחד מהם, היה הגה"ח
רבי דוד וינברג ז"ל. פעם קרא לפניו
רבי דוד את הגמרא במסכת חגיגה
(טו.), המספרת על 'אָחָר', שהבין
שאין לו אפשרות לחזור בתשובה,
ואמר 'אם לעולם הבא לא אזכה,
לכל הפחות איהנה בעולם הזה',
ויצא לתרבות רעה, לחפש הנאות
חומריות. עזר אותו רבי מוטל
משטף הקריאה, והקשה: 'אם ביקש
אחר ליהנות הוא חיפש הבלים? הרי
הם כאין וכאפס לעומת טעמה הערב
של שבת קודש! של דף גמרא! של
תפילה בהתלהבות! זהו עולם הזה?
הרי עובד ה' הוא זה שנהנה מחייו
בעולם הזה!"

בחודש הראשון לאחר הסתלקות
אביו ה'נתיבות שלום', לא נשא הרבי
שליט"א מדברותיו בציבור. הפעם
הראשונה בה הגיד 'שמועס' (שיחת
קודש) לקהל חסידיו היתה בסעודה
שלישית בשבת פר' כי תבוא תש"ס.
בדבריו אז, עמד הרבי על הסתירה
בין פסוקי התוכחה: תחילה (דברים
כה, מה) מנמקת התורה את הקלות
בכך שלא שמעת בקול ה' לשמור
מצוותיו, ושני פסוקים לאחר מכן

את כל מי שבא לכאן כדי לדרוש
את ה'.

הצמאון הזה איננו רק 'כלי' ואמצעי'
המשרת את המטרה (שהרצון מעורר
את האדם להתעלות), אלא הוא
מטרה בפני עצמה. 'רצון' אותיות
'צנור' - הכמיהה הפנימית הינה דרך
חיים, היא מחיה את האדם וממשיכה
לו רגשי קדושה. הרבי זצ"ל היה
מזכיר בענין זה את דברי המדרש
על כמהין ופטריות, שנקראים
כמהין מלשון כמיהה כי אין להם
שורשים באדמה, וכל חיותם ויניקתם
היא בכח הצמאון למטר היורד מן
השמים. וכך גם יהודי שואב ויונק
את חיותו מהצמאון אל ה'. התפילה
שלו מקבלת טעם, הוא מתמלא
בחיות, והקשר שלו עם ה' נעשה
קרוב יותר, כי הוא צמא. צמא!

לעתים יש ומצפוננו של יהודי מעורר
אותו, קול דודו דופק ומעיר אותו
מתרדמת הזמן, הוא חש שהוא
לא יכול להתעלם מזה ולהמשיך
בסיגרת חייו. בסלונימ'ער מלמדים שלא
להשקיט את המצפון באמצעות
מעשה טוב כלשהו, לא ללמוד כמה
שעות כדי לגרום למצפון לשתוק,
אלא לשפוך עליו חביות של נפט!
להדליק את הלב להש"י עוד ועוד,
לשבת בליל שבת ולשורר ניגוני
ערגה וכיסופין, לחוש תמיד שאף
פעם לא יוצאים ידי חובה ומסיימים.

ובאותו סגנון, גם תחושת הכרת
הטוב להש"י - שהיא אחד המניעים
החזקים לעבודת ה', צריכה לבעור
תמיד בלב היהודי. מעשה היה
ביהודי שנקלע לצרה, התפלל להש"י
ונושע. לבו התמלא ברגשי הודיה
להש"י, הוא חש שעליו לעשות
מעשה מיוחד כתודה לה'. נכנס אל
הרבי שליט"א ושאל מה עליו לעשות
כדי לבטא את הכרת הטוב לה'. "אל
תעשה כלום", השיב לו הרבי, "בלייב
שולדיג - הישאר חייב". "לפיכך
אנחנו חייבים", נוהג הרבי שליט"א
לומר, "זו מהותנו, זו המציאות שלנו
- אנחנו תמיד חייבים". "די הארץ
זאל בלייבען שולדיג פאר'ן רבש"ע"
(שהלב ישאר מחויב לרבש"ע).

"פעם אמר לי הרבי שליט"א", מספר
לנו סלונימ'ער משפיע, "מה אשיב
לה" - זו שאלה שעדיף שלא תהיה

בנימי הנפש העדינים. מעמד בהיכל ביהמ"ד

יחשב שכר עבירה כנגד הפסדה - יבין שהוא מאבד כאן משהו ששווה הרבה יותר.

אינספור פעמים חזר הרבי שליט"א בהטעמה על לשונו הזהב של רבינו אברהם בן הרמב"ם (המספיק לעובדי ה', שער הפרישות): 'היודע משאת נפשו, יקל עליו לעזוב כל הון שבעולם'. כאשר יש לאדם משאת נפש לדבוק בהש"י, היא מסעירה אותו ונוגעת בציפור הנפש שלו, והוא מקבל רוח מלחמה וגבורה ואין קושי בעולם שיוכל להרתיעו ולעמוד בדרכו. וכמו שכתב רש"י על הפסוק 'ואתה תמשול בו' (בראשית ד ז) 'אם תרצה תתגבר עליו' - על היצר הרע. הכל תלוי רק ב'אם תרצה', כי מכח אותה משאת נפש המובילה את האדם בכל חייו, הוא יכול לעמוד בכל הנסיגות.

ובספרו 'דרכי נועם' הרחיב הרבי שליט"א לבאר שזהו סוד התעלותו של יוסף הצדיק. כשחיפש יוסף הצדיק את אחיו בשכם ופגש אותו מלאך, 'וישאלהו האיש לאמר מה תבקש'. והיינו, שהמלאך אמר לו: 'יוסף, אתה יוצא עכשיו לדרך חדשה, ארוכה וקשה. עד עכשיו היה הפרק הראשון בחייו - הפרק בו זכית להתעלות בתורה ובעבודת ה' במקום הקדוש ביותר, בביתו של

'מה אני מעדיף?' (הרבי שליט"א רגיל להתבטא בנוסח הנאמר בארמית בפדיון הבן - 'במאי בעית טפי?' - במה אתה חפץ יותר).

"על יהודי לדעת", ביאר הרבי שליט"א פעמים רבות, "שחיי שעה וחיי עולם אינם צועדים יד ביד, אי אפשר לפסוח על שתי הסעיפים, הוא צריך לבחור באיזה עולם הוא רוצה לחיות - גשמי ונחות או עולם עילאי ומרומם. עליו לשאול את עצמו באופן ברור וממוקד: מה אני מעדיף? האם חיי הנאות מדומות ורדודות של הבלי עולם או חיים מלאי אור ושמחה פנימית של דבקות בה?"

"ויהודי שזכה לחוש טעם אמיתי בשבת, בתורה, בתפילה ובחיים רוחניים, מודע לתענוג העצום של עבודת ה' ושואף להגיע לכך, ומשתוקק בכל לבו להרגיש את האור האלוקי הזה. וממילא תשובתו לעצמו חד משמעית והחלטית: אני חפץ בחיי רוממות!"

"במצב כזה, הוא ממוקד במטרתו להשיג את שאיפתו - לזכות לחיות חיי רוממות ולהרגיש את נועם ה' אלקיניו עלינו, וממילא היצר לא מסוגל להעמיד לפניו נסיון שיש בו פיתוי של ממש. בכל פעם שהיצר ינסה למשוך אותו לעבירה, הוא

לאבד את הקשר שלו עם ה', מתוך ידיעה שנימי הנפש שלו עדינים, ואם ברצונו לזכות לנגן במיתרי הלב שלו, עליו לשמור עליהם לבל יאבדו את טהרתם.

"מי שזכה לחוש שמחה של מצוה אמיתית", מבאר הרבי שליט"א, "להרגיש טעם טוב בשבת, בתורה, בעבודת המידות - יודע שאין שום דבר בעולם שישתווה לזה, והוא לא מוכן לאבד את זה בעד נזיד עדשים שלא יועיל ולא יציל. הוא יודע בעומק הכרתו שזה פשוט לא משתלם. וכעין שמתואר באקדמות שהגויים מפתים את בני ישראל להשתמד תמורת הנאות העולם, והם עונים להם ואומרים 'רבות כון מה חשיבא קבל' היא שבחתא, רעותא דיעבד לי כד מטיא שעתא'. (הגדולה שתתנו לי - מה ערכה אל מול אותו השכר, שיעשה לי רצוני ויקרבני אליו בבוא העת)".

היודע משאת נפשו

"היסוד הבסיסי שעליו מושתתת בחירת האדם בין טוב לרע גם ברגעי משבר", אומרים בסלונים, "היא תשובתו החדה והברורה לשאלה